

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A.S.**
státní příslušnost Ruská federace
zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Brachem
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4 - Chodov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. OAM-962/ZA-
ZA11-ZA21-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 12. 2019, č. j. OAM-962/ZA-ZA11-ZA21-2019 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 172 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, a to k rukám JUDr. Pavla Bracha, advokáta se sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4 – Chodov.

III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 12. 2019 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce připomněl, že z Ruska odcestoval dne 30. 10. 2019 letecky z Moskvy do Karlových Varů a téhož dne podal v pobytovém středisku Zastávka u Brna žádost o udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že částečně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ho v Rusku nezákonně stíhaly orgány činné v trestním řízení a že jiné důvody své žádosti popřel. Uvedl, že obava před nezákonným trestním stíháním není jediným důvodem, který sdělil správnímu orgánu; už v rámci pohovoru ke své žádosti uvedl, že jej v Rusku policie pronásleduje všude, nemohl najít práci ve svém domovském městě X, všude mu řekli, že nechtějí mít problémy s policií. Odstěhoval se do Moskvy, kde předpokládal, že jej nebudou pronásledovat, ale mylil se, i tam mu všude říkali, že nechtějí mít problémy s policií. Poslední tři roky jeho utrpení a psychického nátlaku je závažné porušení lidských práv. Přestože má vysokoškolské vzdělání, nemohl najít jakoukoli práci.
3. Žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval otázkou, proč neměl možnost v Rusku sehnat práci, žalovaný porušil zásadu zakotvenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když nezjistil v dostatečném a potřebném rozsahu skutkový stav. Žalovaný také lehkomyšlně reagoval na žalobcův azylový příběh a na dopis žalobcova právního zástupce v Rusku o možném trestním stíhání žalobce.
4. V průběhu řízení dospěl krajský soud k závěru, že žalobce se nemůže po nikoliv jen přechodnou dobu účastnit řízení a ustanovil mu z tohoto důvodu opatrovníka v osobě advokáta JUDr. Pavla Bracha. K podnětu opatrovníka žalobce s ohledem na ustálení zdravotního stavu žalobce a s ohledem na žádost žalobce rozhodl krajský soud následně u uvedeného advokáta o zproštění povinností opatrovníka a zároveň jej ustanovil žalobci k ochraně jeho zájmů v souladu s § 35 odst. 10 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je obava z potencionálního trestního stíhání kvůli údajnému křivému obvinění policistů. Žalovaný

má za to, že žalobní námitky nejsou způsobily zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v rámci seznámení s podklady rozhodnutí nevznášel námitku k podkladům rozhodnutí ani k jejich obsahu. Ve zbytku vyjádření rekapituloval žalovaný obsah napadeného rozhodnutí.

6. V replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce podáním došlým soudu dne 8. 2. 2021 doplnil, že závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí na str. 3, týkající se možnosti žalobce užít vnitřních mechanismů dohledu nad policejní činností a dále závěry, že pokud by se žalobce po návratu do Ruska setkal s negativním jednáním vůči své osobě, má stejné postavení jako ostatní obyvatelé Ruska, zcela ignorují empiricky doložené události posledních dní, kdy v Rusku policejní aparát brutálně zasahuje, porušuje lidská a občanská práva. Doplnil, že v Rusku existuje zákon pouze na papíře, soudy překračují stanovené mantinely, o čemž svědčí vykonstruované odsouzení opozičního předáka A. N. Nakumulovaná frustrace z bezpráví donutila řadu lidí postavit se na odpor proti politické garnituře vedené Vladimírem Putinem. Žalobce dále uvedl, že v souladu s jeho občanskou povinností vyjádřit nesouhlas s uvedeným se zúčastnil v Praze demonstrace na podporu A. N. Má obavy, že v případě jeho návratu do Ruska by jej stihl stejný osud jako A. N. v podobě „přivítání“ policejním orgánem na letišti.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce požádal dne 30. 10. 2019 o mezinárodní ochranu, kdy jako důvod žádosti uvedl, že jej v Rusku nezákonně stíhaly orgány činné v trestním řízení.
8. V pohovoru ke své žádosti žalobce dále uvedl, že v Rusku inicioval trestní stíhání policistů, kteří mu poškodili levou ruku – to se stalo 7. 6. 2015, kdy jel s kamarádem po dálnici, zastavili jej policisté, a když jej zavedli na stanoviště, chtěli mu podstrčit drogy. Na základě trestního oznámení žalobce začalo trestní stíhání proti dotyčným policistům a proti 2 neznámým osobám. Trestní stíhání policistů však bylo zastaveno, neboť nebylo zjištěno, kdo konkrétně zavinil žalobcovo zranění, a to v srpnu 2018. Dotyční policisté následně bylo propuštěni od policie. Následně jej žalobcův právník informoval, že jej chtějí obvinít z důvodu křivého obvinění policistů. Vše řešil přes právníka. Z trestního stíhání v Rusku má strach, protože policie je v Rusku nedotknutelná. Žalobci by v případě odsouzení hrozilo 5-6 let odnětí svobody. Žalobce ke svým tvrzením doložil písemné podklady.
9. Dne 28. 11. 2019 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí, s jejichž obsahem se nechtěl seznámit. Sám žalobce přitom doložil další podklady rozhodnutí. Nato rozhodl žalovaný dne 9. 12. 2019 napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 20. 7. 2021.

11. U tohoto jednání žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce doplnil svá tvrzení v tom směru, že v průběhu řízení nebyly přeloženy žalobcem předložené dokumenty do českého jazyka, v důsledku čehož nemohl být spolehlivě zjištěn skutkový stav. Dále zdůraznil, že je podstatné, co by následovalo v případě, kdy by se žalobce vrátil zpět do Ruska. Z dokumentu, který má žalobce u sebe vyplývá, že v současné době je řízení proti žalobci v Rusku pozastaveno, neboť není možné zjistit jeho pobyt. Dále žalobce namítl, že je otázkou, zda je možné otázku možnosti návratu žalobce posuzovat podle dokumentů z roku 2017, když nyní je zjevné, že skutečnosti tvrzené žalobcem jsou v Rusku zcela možné. Navíc žalobce měl být v řízení dovyslechnut ve vztahu k otázce jeho trestního stíhání, neboť vůbec nebylo jasné, jak to s trestním stíháním vlastně bylo, a tato otázka byla podstatná. Zdůraznil dále, že to, že je někdo trestně stíhán, ještě neznamená, že si stíhání zapříčinil sám, přičemž každé trestní stíhání znamená určité strpění stíhané osoby, tedy závažnou újmu, kterou měl vzít žalovaný v potaz. V Rusku stát zneužívá moc prostřednictvím bezpečnostních složek. Žalovaný se měl blíže zabývat doplňkovou ochranou nejen v oblasti hrozícího trestu smrti či mučení, ale v otázce vážného ohrožení života v důsledku trestního stíhání žalobce.
12. Krajský soud se na prvním místě zabýval tím, zda tvrzení doplněná žalobcem v rámci ústního jednání ve věci lze podřadit pod již uplatněné žalobní body a lze je tedy považovat pouze za jejich rozvětvení, či zda se jedná již o žalobní body nové a tudíž příp. uplatněné v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s.
13. Soud zdůrazňuje, že lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. neupravuje pouze možnost napadnout konkrétní rozhodnutí správního orgánu, ale stanoví rovněž časový rámec, v němž je proti takovému rozhodnutí žalobce oprávněn vznášet žalobní body (tzv. koncentrace řízení ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s.). V rozsudku ze dne 8. 4. 2004, č.j. 4 Azs 27/2004-74, Nejvyšší správní soud připomněl, že doplní-li žalobce v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobu o nové, doposud nevznesené žalobní body po uplynutí lhůty pro její podání, správní soud k nim nemůže přihlížet. Po uplynutí lhůty pro podání žaloby je zásadně možno jen dále rozvíjet již uplatněné žalobní námítky. Rozšířit žalobu o zcela nový žalobní bod po uplynutí lhůty k jejímu podání je přípustné pouze tehdy, je-li povinností soudu přihlídnout ke skutečnostem či změnám právní úpravy, k nimž došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v průběhu soudního řízení (srov. KOCOUREK, T. § 71 Náležitosti žaloby. In: KÜHN, Z. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 570.). Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně uvedl, že nelze odhlédnout od specifik řízení ve věcech mezinárodní ochrany, v nichž je lhůta pro podání žaloby velmi krátká (15 dní oproti standardním dvěma měsícům dle § 72 odst. 1 s. ř. s.), přičemž cizinci nerozumí českému jazyku a nevyznají se v právním řádu. Proto by zde požadavky na formulaci žalobních bodů neměly být natolik přísné (viz např. rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č.j. 3 Azs 30/2016-43, anebo ze dne 24. 8. 2017, č.j. 5 Azs 149/2016-38). Podstatné je, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č.j. 10 Azs 65/2017-72, setrval na svém již dříve vyjádřeném stanovisku, že i ve věcech mezinárodní ochrany je třeba za žalobní bod považovat takové vyjádření žalobce, z něhož lze být i jen v nejhrubších obrysech dovodit konkrétní důvody nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu.
14. Pokud se týče otázky, ke kterým skutečnostem může soud při přezkumu napadeného rozhodnutí přihlížet, je namíste především zdůraznit, že soudy ve správním soudnictví vychází z obecné zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *při přezkoumání*

rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nicméně již v minulosti dovodila několik výjimek, v nichž se shora uvedené pravidlo neuplatní a správní soud bude povinen přihlídnout též ke skutečnostem, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Typicky se jedná o situace, kdy je pravidlo obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednosti. Specifický důvod pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. vyplývá mj. i z čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále „procedurální směrnice“, k jejímu přímému účinku srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č.j. 1 Azs 194/2017-30). Podle něho jsou členské státy EU povinny zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Aplikací čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a jeho dopady do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č.j. 10 Azs 194/2015-32, dovodil, že i za přímé aplikace dotčeného článku procedurální směrnice lze uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (typicky se bude jednat např. o zásadní zhoršení bezpečnostní situace v zemi původu po dni vydání rozhodnutí správního orgánu). Tento závěr následně korigoval Ústavní soud nálezem ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, v němž vyslovil, že může existovat množství ospravedlnitelných důvodů, pro něž žadatel o mezinárodní ochranu nesdělí správnímu orgánu všechny rozhodné skutečnosti (mj. že dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo).

15. Optikou uvedených judikатурních východisek dospěl krajský soud k závěru, že tvrzení žalobce učiněná u ústního jednání jsou pouze rozvětvením již uplatněných žalobních bodů, neboť ve svém důsledku směřují k uplatnění žalobcem včas vzneseného žalobního bodu, a to nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy žalobce sám v žalobě namítal mj., že se žalovaný nezabýval skutečnostmi týkajícími se nemožnosti sehnat zaměstnání v zemi původu a dále skutečnostmi vyplývajícími z dopisu žalobcova právního zástupce v Rusku. Nadto, tvrdil-li žalobce u ústního jednání, že je otázkou, zda je možné otázku možnosti návratu žalobce posuzovat podle dokumentů z roku 2017, *když nyní je zjevné, že skutečnosti tvrzené žalobcem jsou v Rusku zcela možné*, je zřejmé, že žalobce zdůraznil nynější bezpečnostní situaci v Rusku s ohledem na zadržení opozičního aktivisty Navalného, na což žalobce upozornil již v replice k vyjádření žalovaného k žalobě. Krajský soud má za to, že s ohledem na postavení žalobce coby cizince, který není schopen se dostatečně dorozumět v českém jazyce, nerozumí právnímu prostředí, nadto má zhoršený zdravotní stav, který dokonce vedl k dočasnému ustanovení opatrovníka soudem pro toto řízení, je nutné žalobní tvrzení učiněná žalobcem v průběhu řízení posuzovat v jejich celku a považovat za uplatněné včas.
16. Krajský soud považuje žalobní námitku, že žalovaný zjistil nedostatečně skutkový stav, za zcela důvodnou.
17. Z § 3 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí. Krajský soud má za to, že této povinnosti žalovaný nedostál.

18. Z napadeného rozhodnutí především vyplývá, že žalovaný nezpochybnil žalobcova tvrzení, jeho azylový příběh. Nerozporoval, že u žalobce došlo k jím tvrzenému a dokládanému zranění, a to po napadení ze strany policistů a dále, že žalobce inicioval trestní stíhání uvedených policistů. Žalovaný ani nerozporoval žalobcova tvrzení o jeho možném trestním stíhání, resp. o probíhajícím („pozastaveném“) trestním řízení vůči jeho osobě. Žalovaný však na podkladě informací, jež shromáždil před vydáním napadeného rozhodnutí, dovodil, že žalobce mohl v Rusku brojit proti zastavení trestního stíhání dotčených policistů a že žalobce nevyužil všech dostupných prostředků na ochranu jeho osoby. Nadto žalovaný vyslovil ničím nepodloženou domněnku, že neexistuje žádný reálný důvod se domnívat, že by proti žalobci mělo být po jeho návratu zahájeno trestní stíhání.
19. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při svých úvahách a hodnoceních vycházel z Informací OAMP ze dne 14. 8. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v Ruské federaci, dále z Informací OAMP ze dne 12. 7. 2019 o systému registrace k pobytu a zejména pak z Informací Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) z března 2017 o zemi původu – Státní aktéři ochrany. Ve vztahu k úvahám týkajícím se možné obrany žalobce v zemi původu a obav z jeho trestního stíhání v Rusku přitom první dva ze jmenovaných podkladů neobsahují v zásadě žádné relevantní informace, vyjma toho, že organizace Freedom House ve zprávě Svoboda ve světě 2019 přiděluje Rusku status „nesvobodné“ a zemi hodnotí ve své sedmistupňové škále stupněm 7 v oblasti politických práv a stupněm 6 v oblasti občanských svobod a dále, že přestože ústava zakazuje užití mučení a jiného krutého zacházení, objevila se řada zpráv, že bezpečnostní složky často využívají těchto nástrojů např. při vymáhání doznání. Nutno doplnit, že právě uvedené informace žalovaný při svých úvahách nikterak nezohlednil, ačkoliv pouze první dva z výčtu podkladů rozhodnutí lze s ohledem na dobu jejich pořízení ve vztahu k době vydání napadeného rozhodnutí považovat za přiměřeně aktuální.
20. Za nosné považoval žalovaný informace obsažené ve zprávě Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) z března 2017. Tyto informace však nemohou být již z důvodu doby jejich pořízení či zjištění zcela relevantní pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, neboť zcela jistě nemohou obsahovat aktuální informace, resp. žalovaný aktuálnost a pravdivost informací z časového hlediska nijak neverifikoval.
21. Již tím, že žalovaný vycházel při posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z neaktuálních či neverifikovaných informací, je nutné považovat napadené rozhodnutí za vadné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Zároveň je nutné žalovanému vytknout, že naopak aktuální informace, které v zásadě v obecném pohledu odpovídají popisu situace v Ruské federaci žalobcem, nijak v napadeném rozhodnutí nezohlednil.
22. Krajský soud také přisvědčuje žalobní námitce, že se žalovaný nedostatečně zabýval obavou z žalobcova trestního stíhání s ohledem na obsah sdělení žalobcova právního zástupce v Rusku. Z napadeného rozhodnutí totiž pouze vyplývá, že sdělení žalobcova advokáta ze dne 28. 11. 2019 žalovaný „přijal jako dokument dokládající výpověď dotyčného ohledně možného zahájení trestního stíhání“, aniž by však dále uvedené skutečnost blíže vyhodnotil v kontextu azylového příběhu žalobce. Pokud totiž žalovaný o žalobcově výpovědi neměl žádné pochybnosti, avšak na druhou stranu jeho výpověď z hlediska azylově relevantních důvodů – tedy možnosti trestního stíhání – nijak neodůvodnil, je nutné napadené rozhodnutí rovněž pokládat v této části za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Za dostatečné vypořádání žalobcova tvrzení totiž nelze považovat prosté tvrzení žalovaného,

že „neexistuje žádný reálný důvod se domnívat, že by proti žalobci mělo být po jeho návratu zahájeno trestní stíhání“. Pro takové tvrzení totiž žalovaný neměl žádný podklad.

23. Nadto, krajský soud u ústního jednání provedl důkaz sdělením advokáta žalobce ze dne 24. 6. 2021. Tento důkaz přitom krajský soud považoval za přípustný, neboť je odrazem skutečností, které žalobce nemohl bez své vlastní viny uplatnit ve správním řízení (viz judikatura shrnutá v bodě [15] tohoto rozsudku). Z uvedeného sdělení vyplývá, že proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení podle části 5 čl. 128.1 Trestního kodexu Ruské federace s tím, že řízení je v současné chvíli pozastaveno, neboť místo žalobcova bydliště nebylo zjištěno.
24. Z uvedeného důkazu lze bez dalšího podle krajského soudu dovodit minimálně to, že trestní řízení vůči žalobci bylo v Ruské federaci zahájeno, a jelikož bylo pozastaveno pouze z důvodu neznámého pobytu žalobce, že lze také důvodně předpokládat jeho pokračování.
25. Uvedené skutečnosti jsou přitom zcela zásadní pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. K řádnému posouzení však, jak je výše uvedeno, neměl žalovaný shromážděny relevantní podklady a tudíž ani krajský soud nyní nemůže hodnotit, zda pokračování v trestním řízení může pro žalobce představovat újmu, kterou by bylo možno hodnotit jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu (a v té souvislosti, zda by došlo také k naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12 zákona o azylu), či zda by hrozba pokračování v trestním řízení mohla dosáhnout intenzity vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) či d) zákona o azylu.
26. Uvedenými otázkami se tedy bude muset žalovaný v dalším řízení podrobně zabývat poté, co shromáždí dostatečně relevantní podklady pro své rozhodnutí.
27. Oproti uvedenému krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že žalovaný nepřeložil ve správním řízení žalobcem předložené dokumenty do českého jazyka, neboť z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že uvedené dokumenty žalovaný přijal jako materiál dokládající žalobcovu výpověď. Z uvedených důvodů ani soud nepřistoupil k provedení těchto důkazů v rámci ústního jednání, neboť pro rozhodnutí ve věci je krajský soud považoval za nadbytečné.

Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud tak napadené rozhodnutí ze všech uvedených důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. Bude na žalovaném, aby si opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a to mj. např. také podrobným pohovorem s žalobcem, zaměřeným na zjištění relevantních informací.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a má tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce jsou tvořeny poštovním spojením s podáním v průběhu řízení, jak vyplývá ze spisu, ve výši 172 Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. O nákladech státu soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 4 s. ř. s.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 20. července 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce